

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Lucie Králové ve věci

žalobkyně: **GASTRO DLOUHÁ s. r. o.**, IČO 274 59 641
sídlem Martinická 987/3, 197 00 Praha 9 – Kbely
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Hrozou
sídlem Balbínova 223/5, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Auto – Poly spol. s r. o.**, IČO 480 33 758
sídlem Pod Harfou 904/1, 190 00 Praha 9 - Vysočany
zastoupená advokátem JUDr. Radanem Kubrem
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1

o zaplacení 653 349,99 Kč; k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 23. června 2021, č. j. 9 C 281/2020-182,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 27 201 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Radana Kubra, advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 653 349,99 Kč oproti předání osobního vozidla žalobkyni na místě jí určeném [výrok I] a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 74 983,70 Kč [výrok

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

II.]

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení shora uvedené částky s odůvodněním, že od žalované zakoupila osobní motorové vozidlo Škoda Superb, VIN: TMBJE73T9E9006449, rok výroby 2003, s potvrzením o schválení technické způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích ze dne 26. 6. 2013, jehož výrobcí jsou dle technického průkazu společnost ŠKODA AUTO a. s. a společnost VOLKSWAGEN AG [dále jen „osobní automobil“]. Po zakoupení se žalobkyně dozvěděla, že výrobce osobní automobil vybavil dieslovým motorem TDI se zabudovaným softwarem, který rozpoznává, že motor pracuje v režimu odpovídajícím požadavkům laboratorních testů výfukových plynů a změnou nastavení motoru dočasně sníží množství vznikajících oxidů dusíku, aby automobil po dobu testů splnil zákonný limit emisí. Účelem tohoto software je snížit emise oxidů dusíku výlučně během testování. Při následném běžném provozu pak tato vozidla mají vyšší emise oxidů dusíku, než je povoleno příslušnými právními předpisy. Osobní automobil žalobkyně je tak jedním z automobilů, kterých se týká skandál zvaný Dieseldate. O této skutečnosti se žalobkyně mohla dozvědět nejdříve 24. 9. 2015 z prohlášení německého ministra dopravy. Žalobkyně byla vystavena riziku, že přijde o technickou způsobilost vozidla k provozu. Žalobkyně proto žalobou od kupní smlouvy odstoupila a žádala vrácení kupní ceny 653 349,99 Kč.
3. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. Namítala, že žalobkyně žalovaný nárok neuplatnila včas, že včas žalované neoznámila vadu vozidla. Žalobkyni byla dopisem výrobce ze dne 19. 6. 2016 nabídnuta aktualizace software, čímž by byla vada osobního automobilu odstraněna, žalobkyně si však dopis nepřevzala. K předání vozidla žalobkyni došlo dne 11. 6. 2014, lhůta pro oznámení vad a uplatnění práv z vadného plnění proto uplynula již dne 11. 6. 2016. Žalobkyně tak dle § 2111 o. z. pozbyla právo odstoupit od smlouvy. Právo z vadného plnění nemůže být žalobkyni přiznáno rovněž podle § 2112 o. z. Žalobkyně vadu oznámila žalované až doručením žaloby dne 4. 11. 2019. V době prodeje neměla žalovaná o přítomnosti vadného software žádných informací. Žalobkyni byla v rámci dobrovolné servisní akce nabídnuta bezplatná aktualizace software, což žalobkyně odmítla. Žalobkyně osobní vozidlo bez problémů užívala přibližně 3 roky poté, co se mohla objektivně dozvědět o okolnostech, na nichž staví svůj nárok.
4. Soud I. stupně provedeným dokazováním zjistil, že žalobkyně coby kupující dne 11. 6. 2014 převzala osobní automobil od žalované coby prodávající. U osobního automobilu byla sjednána prodloužená záruka na 4 roky, do 120 000 km. Dne 18. 9. 2018 zadala žalobkyně VIN kód osobního automobilu do vyhledávače na webových stránkách ŠKODA AUTO a. s. a zjistila, že osobní automobil je jedním z vozidel, ve kterých byl instalován vadný software. Výrobce osobního automobilu je ŠKODA AUTO a. s. a VOLKSWAGEN AG. Dne 27. 11. 2017 byl u osobního vozidla proveden servis a záruka mobility byla prodloužena o 1 rok. Současně byla žalobkyni nabídnuta účast na svolávací akci „23R6“, ale žalobkyně odmítla provedení technického úkonu „Servisní akce 23R6099001 ŘÍDÍCÍ JEDNOTKA MOTORU (NO_x)“. Provedený servis a odmítnutí tohoto technického úkonu žalobkyně stvrdila svým podpisem.
5. Soud I. stupně nehodnotil tyto provedené důkazy: článek Dieseldate: cinknutá TDI, internetová diskuze uživatelů vozidel Škoda se zkreslujícím softwarem, rozhodnutí soudu v Severní Kalifornii, neboť nebyly relevantní pro posouzení a rozhodnutí věci.
6. Soud I. stupně uzavřel, že mezi žalobkyní a žalovanou byla uzavřena kupní smlouva ve smyslu § 2079 a násl. zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník [dále jen „o. z.“], na základě které žalobkyně zakoupila od žalované osobní automobil, který 11. 6. 2014 převzala. Od tohoto dne počala žalobkyni běžet lhůta dle § 2112 o. z., která v případě skryté vady činí 2 roky ode dne převzetí vozidla. Soud I. stupně uzavřel, že osobní automobil trpěl v době předání skrytou vadou, kterou byl vadný software. Nebýt aféry Dieseldate, tuto vadu by žalobkyně ani žalovaná nezjistily. Nejedná se o vadu, kterou by způsobila žalovaná coby prodávající porušením některé své povinnosti, nejde ani o skutečnost, o které by v době odevzdání věci věděla nebo vědět musela.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

7. Vzhledem k tomu, že žalovaná v rámci své obrany namítala, že žalobkyně až do podání žaloby žádné úkony stran notifikace této vady ve vztahu k žalované neučinila a že jí vada byla oznámena až doručením žaloby, a vzhledem k tomu, že k předání osobního automobilu došlo dne 11. 6. 2014, dvouletá lhůta dle § 2112 o. z. uplynula dle názoru soudu I. stupně 11. 6. 2016 a práva z vadného plnění nelze žalobkyni přiznat.
8. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žalované od zjištění vady do podání žaloby vadu neoznámila, došlo dle názoru soudu I. stupně ve smyslu § 2111 o. z. rovněž k prekluzi práva žalobkyně odstoupit od kupní smlouvy. Dokazováním bylo zjištěno, že během servisu osobního automobilu dne 27. 11. 2017 žalobkyně musela zjistit, že se na jejím vozidle předmětná vada vyskytuje, neboť jí bylo nabídnuto odstranění této vady. Žaloba, kterou byla vada notifikována, však byla podána až téměř 10 měsíců poté. Nadto strany shodně tvrdily, že se o vadě mohly nejdříve dozvědět již dne 24. 9. 2015 z prohlášení německého ministra dopravy.
9. Soud I. stupně dále uvážil, že byla poskytnuta pětiletá záruční doba, když záruka za jakost sjednaná na 4 roky byla následně prodloužena o další 1 rok. V souladu s § 2115 o. z. počala záruční doba běžet dnem předání osobního automobilu, tj. 11. 6. 2014, a skončila 11. 6. 2019. Ani v této záruční době nebyla vada žalované oznámena.
10. Soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně neoznámila žalované vadu osobního automobilu včas a že tak žalovaný nárok nemůže být důvodný. Žalobu proto v plném rozsahu zamítl.
11. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení zcela úspěšně žalované přiznal právo na jejich náhradu ve výši 74 983,70 Kč.
12. Rozsudek v celém jeho rozsahu napadla včasným a přípustným odvoláním žalobkyně. Své odvolání podáním z 28. 9. 2021 doplnila. Žalobkyně vytykala soudu I. stupně, že nepřihlédl ke skutečnostem, které tvrdila, a k důkazům, které označila, a že proto neúplně zjistil skutkový stav. Soud I. stupně nehodnotil článek o Dieselgate, internetovou diskusi uživatelů vozidel Škoda se zkreslujícím softwarem a ani rozhodnutí soudu v Severní Kalifornii. K návrhu žalobkyně soud I. stupně ani neustanovil znalce v oboru ekonomika a strojírenství se specializací na motorová vozidla za účelem ocenění předmětného osobního automobilu.
13. Žalobkyně dále vytykala soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci. V daném případě se jednalo o vadu neodstranitelnou, nebylo proto třeba zasílat žalované výzvu k odstranění vady. Dvouletá promlčecí lhůta ve smyslu § 2112 o. z. nemohla začít běžet ke dni předání vozidla žalobkyni, neboť k tomuto datu žalobkyně neměla a ani nemohla mít žádnou informaci o tom, že osobní automobil předmětnou vadou trpí. O vadě se žalobkyně dozvěděla až po provedení servisu dne 27. 11. 2017, kdy odmítla odstranění vady, neboť se dle jejího názoru jedná o vadu neodstranitelnou. Dle žalobkyně nemohla dvouletá promlčecí lhůta počít běžet ani dne 24. 9. 2015, neboť samotné prohlášení německého ministra dopravy neznamená, že se o něm dozví český subjekt a že jej vztáhne na svůj majetek.
14. Žalobkyně je přesvědčena, že od kupní smlouvy podanou žalobou řádně a včas odstoupila a že je žalovaný nárok důvodný. Navrhovala, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že uloží žalované povinnost zaplatit žalobkyni oproti předání osobního automobilu částku 653 349,99 Kč, a aby přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
15. Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil. Dvouletá lhůta dle § 2112 o. z. se týká nároků ze skrytých vad, u kterých se předpokládá počáteční nevědomost kupujícího. Jedná se o lhůtu objektivní, která počala běžet ode dne předání osobního automobilu. U skrytých vad se dále uplatní lhůta subjektivní, která je bez zbytečného odkladu poté, kdy kupující mohl při dostatečné péči vady zjistit. Pokud se žalobkyně o vadě dozvěděla při servisu vozidla dne 27. 11. 2017 a vadu oznámila žalované až žalobou, která byla žalované doručena dne 4. 11. 2019, nedodržela zjevně ani lhůtu k oznámení vady bez zbytečného odkladu. Již zjištění, že žalobkyně neoznámila vadu včas, je dle § 2112 o. z. dostačující

k zamítnutí žaloby. Argumentuje-li žalovaná tím, že v případě neodstranitelné vady není třeba vyzývat k odstranění vady, přehlíží, že jí soud I. stupně nevytýká absenci výzvy k odstranění vady, ale absenci jakéhokoli oznámení vady žalované. Tvzení žalobkyně, že se jedná o vadu neodstranitelnou, je nadto zcela nepodložené.

16. Odvolací soud podle § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté uzavřel, že odvolání žalobkyně není důvodné.
17. Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu. Jeho další doplňování, včetně žalobkyní navrhovaného znaleckého zkoumání, pokládá i odvolací soud za nadbytečné. Skutkový stav věci byl zjištěn v dostatečné míře. Pro stručnost lze na skutková zjištění soudu I. stupně odkázat. V odůvodnění napadeného rozhodnutí soud I. stupně jasně vyjádřil, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Tedy postupoval způsobem předpokládaným § 132 a § 157 odst. 2 o. s. ř.
18. Vytýká-li žalobkyně v odvolání soudu I. stupně, že neučinil žádná skutková zjištění z článku Dieselgate: cinknutá TDI, z internetové diskuze uživatelů vozidel Škoda se zkreslujícím softwarem a z rozhodnutí soudu v Severní Kalifornii, ani sama neuvádí, jaké skutečnosti rozhodné z hlediska aplikovaných právních norem by měly být těmito důkazy prokázány.
19. Soud I. stupně na projednávanou věc aplikoval odpovídající ustanovení zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník.
20. Vztah mezi žalobkyní coby kupující a žalovanou coby prodávající soud I. stupně přílehavě posoudil jako vztah založený kupní smlouvou dle § 2079 a násl. o. z.
21. Soud I. stupně žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobkyně včas neoznámila skrytou vadu osobního vozidla, došlo proto jednak k prekluzi jejího práva odstoupit od smlouvy dle § 2111 o. z., a dále s ohledem na námitku žalované došlo rovněž k promlčení práv žalobkyně z vadného plnění dle § 2112 o. z.
22. Podle § 2111 o. z. neoznámil-li kupující vadu věci včas, pozbývá právo odstoupit od smlouvy.
23. Podle § 2112 odst. 1 o. z. neoznámil-li kupující vadu bez zbytečného odkladu poté, co ji mohl při včasné prohlídce a dostatečné péči zjistit, soud mu právo z vadného plnění nepřizná. Jedná-li se o skrytou vadu, platí totéž, nebyla-li vada oznámena bez zbytečného odkladu poté, co ji kupující mohl při dostatečné péči zjistit, nejpozději však do dvou let po odevzdání věci.
24. Podle § 2112 odst. 2 o. z. k účinkům podle odstavce 1 soud přihlédne jen k námitce prodávajícího, že vada nebyla včas oznámena. Proávající však nemá právo na námitku, je-li vada důsledkem skutečnosti, o které prodávající v době odevzdání věci věděl nebo musel vědět.
25. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 33 Cdo 2488/2020, uvedl, že „předpokladem uskutečnění práv z odpovědnosti prodávajícího za vady je povinnost kupujícího mu vady oznámit (notifikovat). Předmětem oznámení je každé pochybení (vada) prodávajícího ohledně kvality a kvantity plnění (věci). Kupující musí vadu relativně přesně určit. Smysl tohoto požadavku spočívá v tom, že prodávající musí být uvědomen takovým způsobem, aby jasně zjistil, jak má reagovat, tj. např. dodatečným dodáním (výměnou) věci, opravou apod. Oznámení by mělo být určitým způsobem odůvodněno. V zásadě však oznámení nemusí obsahovat nic jiného než poukaz na vadu věci.....Režim uplatňování práv z odpovědnosti za vady předpokládá notifikaci (oznámení) vady jako jednostranný projev vůle, který adresuje kupující prodávajícímu. Zákonodárce tím sleduje zájem prodávajícího, neboť časově omezuje uskutečnění uplatňování nároku kupujícím. Notifikovat vadu musí kupující včas. Včasné oznámení vyplývá z § 2112 o. z. Musí se tak stát bez zbytečného odkladu poté, co kupující mohl vadu při prohlídce nebo jinak s využitím dostatečné péče zjistit. Používá-li zákonodárce formulaci "bez zbytečného odkladu", znamená to relativně velmi krátkou lhůtu nepřekračující několik dní od zjištění vady. Vyděluje tak z obecného režimu nároků z odpovědnosti za vady právo na odstoupení od smlouvy, které podřizuje vlastnímu režimu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

Odstoupení od smlouvy je ultima ratio řešení nároku kupujícího. Proto zákonodárce jako sankci za včasné neoznámení vady stanoví prekluzi. Zřetelně tak odlišuje ostatní druhy nároků z odpovědnosti z vad, jejichž včasné neoznámení stíhá pouhou sankcí promlčení. Neoznámením vady či včasným neoznámením vady právo kupujícího z odpovědnosti prodávajícího za vady odstoupit od smlouvy zaniklo.“

26. V rozsudku ze dne 10. prosince 2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, Nejvyšší soud ke lhůtě „bez zbytečného odkladu“ uvedl, že „takto vymezená lhůta přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba povinnost plnit či jinak konat. Jde tak o neurčitou lhůtu, jejíž podstatu vymezuje již její slovní vyjádření. Z časového určení „bez zbytečného odkladu“ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, jíž je míněno bezodkladné, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního úkonu či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu. Takové posouzení lhůty „bez zbytečného odkladu“ zcela koresponduje s právními závěry, k nimž dospěl Nejvyšší soud ve své judikatuře při řešení konkrétních případů (srov. například rozsudky ze dne 12. června 2008, sp. zn. 21 Cdo 2869/2007, ze dne 29. června 2010, sp. zn. 33 Cdo 1508/2008, a ze dne 19. října 2010, sp. zn. 25 Cdo 4634/2008, dále též usnesení ze dne 24. dubna 2012, sp. zn. 23 Cdo 113/2012, jež jsou veřejnosti dostupné na www.nsoud.cz). Rovněž tak Ústavní soud (srov. nález ze dne 15. srpna 2005, sp. zn. IV. ÚS 314/05, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu č. 38, ročník 2005, pod číslem 159) vysvětlil, že „vágní“ pojem „bez zbytečného odkladu“ je třeba vykládat vždy s ohledem na okolnosti konkrétního případu s tím, že v každém konkrétním případě je třeba vždy zkoumat, zda dlužník bezodkladně využil všechny možnosti pro splnění této povinnosti, případně jaké skutečnosti mu v tom bránily.“
27. Lhůta „bez zbytečného odkladu“ nemusí nutně znamenat, že je třeba konat okamžitě; je třeba však zjistit, zda se vzhledem k okolnostem konkrétního případu nejedná o odklad zbytečný. Ať již se žalobkyně dozvěděla o vadném softwaru osobního automobilu dne 24. 9. 2015 z projevu německého ministra dopravy nebo při servisu vozidla dne 27. 11. 2017, vadu žalované oznámila až žalobou, která byla žalované doručena dne 4. 11. 2019, tedy jistě vadu neoznámila bez zbytečného odkladu. Jak shora uvedeno, oznámení vady nepředstavuje nikterak složité právní jednání, stačí toliko na vadu věci poukázat, identifikovat ji. Oznámení vady po cca čtyřech či dvou letech od jejího zjištění proto akceptovat nelze. A zejména nelze dále přehlédnout, že maximální lhůta pro oznámení skrytých vad činí dle shora citovaného § 1112 odst. 1 věta druhá o. z. 2 roky od odevzdání věci, a že tato maximální lhůta uplynula dne 11. 6. 2016.
28. Pro úplnost se ze spisu podává, že při jednání dne 28. 4. 2021 soud I. stupně vyzval žalobkyni dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. mimo jiné k doplnění tvrzení, kdy a jakým způsobem vadu na vozidle žalované oznámila, a k označení důkazů k takto doplněným tvrzením. Upozornil zároveň žalobkyni, že nedoplnění tvrzení a důkazů může mít pro žalobkyni za následek její neúspěch v řízení. V reakci na výzvu soudu I. stupně žalobkyně v podání ze dne 28. 5. 2021 uvedla, že nárok vůči žalované uplatnila podáním žaloby ze dne 18. 9. 2018.
29. Odvolací soud proto ve shodě se soudem I. stupně uzavřel, že právo žalobkyně odstoupit od kupní smlouvy zaniklo, tj. že včasným neoznámením vady žalované došlo k prekluzi práva žalobkyně odstoupit od smlouvy [srov. § 2111 a § 2112 odst. 1 o. z.].
30. Nad rámec uvedeného lze přisvědčit soudu I. stupně rovněž v závěru, že pokud žalobkyně neoznámila žalované skrytou vadu osobního automobilu nejpozději do dvou let od jeho předání a žalovaná namítla, že vada nebyla včas oznámena, nelze práva z vadného plnění přiznat ani z důvodu jejich promlčení. V souzené věci přitom nebyla vada osobního automobilu důsledkem skutečnosti, o které by žalovaná v době jeho předání věděla nebo musela vědět. Dle shora citovaného § 2112 odst. 1 o. z. je zřejmé, že právě v případě skrytých vad stanoví zákon dvouletou lhůtu, ve které je třeba vadu oznámit, a že tato lhůta běží od odevzdání věci. V souzené věci byl osobní automobil předán žalobkyni dne 11. 6. 2014, dvouletá lhůta pro vytknutí vady proto dne

11. 6. 2016 uplynula.

31. Soud I. stupně dále správně uzavřel, že ač odpovědnost žalované za vady byla posílena rovněž zárukou ve smyslu § 2113 o. z., kdy sjednána/poskytnuta byla záruka za jakost na dobu 5 let, žalobkyně ani při zohlednění záruční doby vadu žalované včas neoznámila. Pravidla pro odpovědnost za vady, pokud jde o povinnost vadu oznámit, se totiž vztahují i na případy záruky za vady.
32. S ohledem na výše uvedené závěry soud I. stupně nepochybil, shledal-li žalobu nedůvodnou. Pokud právo žalobkyně na odstoupení zaniklo, nemohla žalobkyně od kupní smlouvy odstoupit a nemá tudíž nárok na vrácení kupní ceny.
33. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně jako správný dle § 219 o. s. ř. potvrdil, a to včetně akcesorického výroku II o nákladech řízení. Soud I. stupně správně dle § 142 odst. 1 o. s. ř. rozhodl, že v řízení zcela úspěšná žalovaná má právo na náhradu nákladů řízení. Přiznanou náhradu soud I. stupně správně vyčíslil částkou 74 983,70 Kč, která sestává z odměny právního zástupce žalované za 5 úkonů právní služby (příprava a převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, vyjádření z 15. 6. 2021 a 2x účast při jednání před soudem I. stupně) v plné výši dle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. 54 700 Kč [5 x 10 940 Kč]; odměny právního zástupce žalované za 1 úkon právní služby (odvolání proti usnesení o zamítnutí námítky místní nepříslušnosti) ve výši jedné poloviny dle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a dle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu, tj. 5 470 Kč; paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu souvisejících se 6 úkony právní služby; tj. 1 800 Kč [6 x 300 Kč], a z náhrady ve výši 13 013,70 Kč za 21% DPH z odměny a náhrad podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.
34. Výrok o nákladech odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení zcela úspěšná žalovaná má právo na jejich náhradu ve výši 27 201 Kč, sestávající z odměny za právní zastoupení za dva úkony – vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu), ve výši 2 x 10 940 Kč (§ 7 bod 6. ve spojení s § 8 odst. 1 advokátního tarifu) a ze dvou souvisejících paušálních náhrad hotových výdajů (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu) ve výši 2 x 300 Kč, vše navýšeno o 21 % DPH ve výši 4 721 Kč.
35. O povinnosti žalobkyně zaplatit náklady řízení k rukám právního zástupce žalované rozhodl odvolací soud podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.
36. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 věty před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak [§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.]. Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Praha 18. března 2022

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.